

[Maisted]

ret 1982 som i efteråret 1983. Vi har opfyldt hver eneste aftale, vi har indgået med denne regering. Vi er mødt op til forhandlinger hver eneste gang, der er blevet kaldt på os, og vi har altså forhandlet os frem til nogle resultater.

Det eneste, man aldrig har ført forhandlinger med fremskridtspartiet om, er finanslovsforslaget. Og det er altså heller ikke sket denne gang. Men det er ikke fremskridtspartiets skyld. Man kender vor holdning igennem mange år til alle disse ting, som alle de andre partier – ja sågar den nuværende regeringskonstellations partier sammen med socialdemokratiet – har gennemført, f.eks. u-landsbi-stand, hvortil man låner milliarder i udlandet, altså af fremmede mennesker. Af arbejdere i Tyskland, USA, Schweiz, alle steder, låner man penge for at kunne spendere dem andre steder, og samtidig taler man om fattigdomsproblemer herhjemme. Man er ikke i stand til at løse sine egne problemer, men man er parat til at gøre landet fattigere for at hjælpe andre, som man siger. Vi ved, at så lang tid den slags ting er offentlige opgaver, går det i de forkerte lommer. Det går hovedsagelig til administration, det går til spilde. Der er overhovedet ingen folkelig opbakning til en sådan politik.

Vi har også set, at finanslovsforslaget indeholder en række kunstige jobskabelsesordninger, hvor én virksomhed skal betale 7 kr. i timen for at få udført et stykke arbejde, mens en anden virksomhed, der udfører præcis det samme arbejde, skal give 60 kr. i timen. Det er tåbeligt i enhver henseende. Vi har også set, at arbejdsløsheden blot er steget.

Men firkloverregeringen skulle selvfølgelig have sin chance, og det har den også fået. Der bliver virkelig gennemført fornuftige indgreb. I 1982 blev der lavet budgetreguleringer, skattelettelser, offentlige besparelser og nye byrder, men af størrelsesordenen 30 mia. kr. Og da stemte socialdemokratiet alligevel for finanslovsforslaget. Det er ganske ufatteligt. Jeg forstår slet ikke, at de ikke afprøvede det, de nu gerne vil have afprøvet, sidste år.

Det har altså hjulpet, og det har vi vedkendt os. Vi mener, at det for landet var rigtigt at føre en fast kronepolitik, at det var rigtigt at gribe ind over for dyrtidsregulerin-

gen, fordi man fik en lavere inflation og et mindre underskud.

Men glæden over, at denne politik er lykkedes, skal ikke forhindre regeringen i at gå videre. Hvorfor skulle man, når man endelig har chancen, komme med et nyt finanslovsforslag, der ikke adskiller sig fra det, vi fik rettet op i 1983? Det er en grundlæggende fejl.

Men som sagt: fremskridtspartiet er ikke noget alt-eller-intet-parti, vi vil fortsat samarbejde med de andre 5 ikke-socialistiske partier, men det er en væsentlig forudsætning, at man vil tale med os, og at man vil prøve på at nå et resultat, f.eks. med hensyn til finanslovsforslaget.

I stedet for har regeringen valgt en anden taktik. Den har sagt: det, der er vigtigt for os, er at knytte det radikale venstre til familien – fremskridtspartiet får vi nok talt på plads. Der har vi igen dansk folkestyres problem igennem mange, mange år: det er det radikale venstre, der er det reelle magtcentrum. Det er dem, der bestemmer herinde.

Og hvordan har de så forvaltet den position, de har? Efter min opfattelse utrolig dårligt. Det kan ikke nytte, at man vil skille med, at man besidder magten, når man forvalter den på den måde, at den ene dag er man borgerlig og den næste dag er man socialist. Det er ikke at hjælpe nogen regering eller noget socialistisk parti til at regere fornuftigt. Nej, det er at ødelægge enhver form for samarbejde i dette folketing. Vi har også set, at det radikale venstre på det sikkerhedspolitiske område har drevet denne regering rundt i manegen 6-7 gange; kravene er blevet skærpet gang på gang.

Der er da ikke nogen, der kan tro på, at en sådan situation er holdbar, og at man ikke på et eller andet tidspunkt ville have drevet regeringen til valg.

Som sagt har det været regeringens valg og dens taktik at håbe på, at den kunne tvinge fremskridtspartiet til at stemme for finanslovsforslaget, når blot den havde fået det radikale venstre ind i familien. Også her begik man jo bestemt fejl, det så vi i går. Vi så, at regeringen måtte se, at det radikale venstre stemte for omkring 600 mill. kr. merudgifter på finansloven sammen med S, SF og VS. Regeringen har overhovedet ingen garanti for, at det samme ikke vil ske på andre områder, f.eks. når dette finanslovsforslag skulle